

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VI. De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in quibusdam locis tellus
sua sponte fructus ediderit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

να, ὁ, τε γὰρ ἐν δύο φύσει τὸν χριστὸν ὁμο-
 λογῶν, ἐκ δύο ἀντικεῖς λέγει, εἶπε ἐν θεότητι
 καὶ ἀνθρωπότητι σιωπολογῶν τὸν χριστὸν,
 ὁμολογῶν ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος
 σιωπεθεῖας λέγει. ὁ, τε ἐκ δύο λέγων, τὴν ἐν
 δύο πάλιν ὁμολογίαν ἐπάγει, εἶπε ἐκ θε-
 ῆτος καὶ ἀνθρωπότητος τὸν χριστὸν λέγων
 ἐκ θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι ὁμολογεῖ αὐτὸν
 καθεστάναι ἕτε τῆς σαρκὸς ἐς θεότητα μετα-
 βληθείσης, ἕτε αὐτῆς θεότητος ἐς σαρκά,
 χωρησάσης, ἕξ ὧν ἡ ἁρρηθὲς ἕνωσις ὡς διὰ
 τῆς ἐκ δύο φωνῆς ἐπιαῦθα νοεῖας προσηφ-
 ῶν τὴν ἐν δύο, ἕξ διὰ τῆς ἐν δύο τὴν ἐκ δύο, B
 καὶ φάτερον τὸ ἕτερον μὴ ἀπολιμπάνεσθαι
 ὅπε γε καὶ τὸ παλαιόν, ἕ μόνον τὸ ὅλον ἐκ
 μερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν μέρεσι τὸ ὅλον γνωρίζ-
 ται καὶ ὁμοῦ ἕτως ἀλλήλων ἀπεχωριῶνται
 ταῦτα νομίζουσιν ἄνθρωποι, σιωπηθεῖα τινὶ
 περὶ τῆς θεοῦ δόξης, ἢ καὶ τὸ ἕτερον βέβηται
 περιλημμένοι, ὡς πάσης ἰδέας θανάτου
 περιφρονεῖν, ἢ πρὸς τὴν ἕ ὄντων ἕνα συγ-
 κατάθεσιν ὅθεν τὰ λελεγμένα μοι γεγονό-
 σι καὶ ταῦτα μὲν ἕτερον ἕτως.

A à plerisque existimentur. Nam qui
 Christum in duabus naturis confitetur,
 illum ex duabus naturis esse aperte di-
 cit. Si quidem dum Christum in deitate
 & humanitate confitetur, ex deitate &
 humanitate eum constare concedit.
 Rursus, qui ex duabus naturis dicit, idē
 consequenter in duabus etiam confite-
 tur. Quippe dum ex deitate & huma-
 nitate Christum esse dicit, in deitate &
 humanitate eum consistere profiterur,
 nec carne in deitatem conversa, nec de-
 itate item in carnem mutata: quarum
 ineffabilis existit unitio. Adeo ut per
 vocē hanc, ex duabus, simul etiam com-
 mode intelligatur in duabus: & per vo-
 cem hanc, in duabus, intelligatur quo-
 que ex duabus, nec alterum distet ab
 altero. Quandoquidem juxta abun-
 dantem loquendi usum, non solum ex
 partibus, verum etiam in partibus to-
 tum cognoscitur. Nihilominus tamen
 hæc inter se adeo esse disjuncta ac sepa-
 rata homines arbitrantur, consuetudine
 quadam de Deo sentiendi, vel certe in-
 ductione animi præoccupati: ut quod-
 vis mortis genus subire malint, quam
 veritati consensum accommodare.
 Atque hinc orta sunt mala, quæ supra
 commemoravi. Verum hæc quidem
 ita se habuere.

Κεφ. 5.

Περὶ τῆς ἡμετέρας ἀνομβρίας, λιμῆ τε καὶ λοιμῆ ὅπως τε
 παραδόξως ἐν τισὶ χώραις αὐτομάτως ἢ γὰρ τῆς καρ-
 πῆς ἰσχυρῶς ἐγένετο.

CAP. VI.

De siccitate, & de fame ac peste. Et quomodo in
 quibusdam locis tellus sua sponte
 fructum ediderit.

Υπὸ τέτοις ἢ τοῖς χρόνοις, καὶ ὁμβρίων
 ὑδάτων πᾶσις γέγονεν ἐν τῇ Φρυγίαις,
 γαλατίας τε αὐτῆς καὶ καππαδοκίαις, καὶ κι-
 λικίαις, ὡς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων καὶ ὀλε-
 θριώτερης προφῆς μεταλαμβάνειν τὰς ἀν-
 θρώπων ὅθεν καὶ λοιμὸς γέγονεν ἐνόσεν-
 τε τῇ μεταβολῇ τῆς διαίτης, καὶ οἰδαίνουσι D
 σφίσι ἕ σώματα δι' ὑπερβολὴν τῆς φλε-
 μονῆς, τὰς ὄψεις ἀπέβαλον βηχὸς τε συλ-
 ῆμενης, τελῆται τὸν βίον ἀπελίμπανον.
 καὶ τὸ μὲν λοιμὸς τῶς βοήθειαν ἕξουσι
 ἐκ ἐνν. ἀλλ' ἢ ἕ λιμὸς τοῖς ὑπολειφθεῖ-
 σιν ἢ πάντων σώματα δέδωκε πρήνοια,
 καὶ μὲν τὸ ἀγόνον ἕτ' ἕ προφῆν ἐκ ἕ ἀέρος
 ἐπέβησεν, ἕσα τοῖς ἰσραηλῆταις μάνα,
 παροσηγόρευσαι ἀνά ἢ τὸ ἐξῆς ἕτ' αὐ-
 ματως εἰδοκῆσαταὶ καρπὸς τελεσιε-
 γνηται. Ταῦτα καὶ τὴν παλαισινῶν χώραν

Isdem temporibus ingens siccitas
 fuit in utraque Phrygia, & in utraque
 Galatia, Cappadocia ac Cilicia. Adeo
 ut secuta exinde rerum necessaria-
 rum penuria, homines noxiis usi sint
 cibis. Unde pestis etiam exorta est.
 Ex victus enim mutatione in mor-
 bum delapsi, corporibus ob nimiam
 inflammationem tumescentibus oculos
 amittebant: simulque tussi vexati,
 tertio die moriebantur. Ac pestis
 quidem nullum tunc remedium
 potuit inveniri. Contra famem vero,
 iis, qui residui erant, remedium
 præstitit DEI providentia omnium
 conservatrix. Quippe anno illo, qui
 sterilis fuerat, cibus e cælo depluit,
 quod manna vocant, non secus atque
 olim Israelitis. Insequente autem
 anno tellus sua sponte maturos fru-
 ctus protulit. Porro hæc calamitas
 Palæstinam quoque & alias regio-
 pp

nes prope innumerabiles depasta est, duobus his malis per universum terrarum orbem pervagantibus.

CAP. VII.

De cade Imperatoris Valentianiani, & quomodo capta sit Roma: & de Imperatoribus, qui post Valentianianum regnarunt.

Um hæc in Orientis partibus geruntur, Romæ Aetius crudeliter interfectus est. Valentianianus quoque Occidentalium partium Imperator, & cum eo Heraclius à quibusdam Aetii satellitibus occiduntur, infidiis à Maximo, qui postea imperium arripuit, adversus eos structis, eò quod Valentianianus conjugem Maximi per vim constuprasset. Porro hic Maximus Eudoxiam Valentianiani uxorem, invitam sibi nubere coegit. Quæ cum id factum, contumeliæ loco & extremæ nequitie meritò esse duceret, jactâ, ut dicitur, aleâ quodvis periculum subire constituit, ut eadem viri sui, & contumeliæ libertati suæ illatam ulcisceretur. Actris enim est scemina, & implacabilis iracundiæ, quoties pudicitia quam in-violatam servare vult, per vim ipsi erepta fuerit, ac præcipuè ab illo, qui maritum ipsius interfecerit. Mittit ergo in Africam ad Gizericum: donisque illi quàm plurimis illico datis, & de reliquo bene sperare cum jubens, persuadet ut ex improvviso Romanum imperium invadat, cuncta se illi prodituram pollicita. Quibus ita perpetratis, capta est urbs Roma. At Gizericus, utpote Barbarus & ingenio inconstans atque mutabilis, ne illi quidem fidem servavit. Sed urbe incensa, & cunctis opibus direptis, in Africam reversus est, Eudoxiam unâ cum duabus filiabus secum abducens. Ex his majorem natu, Eudociam nomine, Hunerico filio suo conjugem dedit. Juniorem verò, Placidiam nomine, unâ cum matre Eudoxiâ, aliquanto post cum regio cultu ac satellitio Byzantium misit, ut Marcianum Imperatorem placaret. Indignabatur enim Marcianus, tum quod urbs Roma incendio consumpta esset, tum quod Augustæ tanta contumelia affectæ fuissent. Cæterum Placidia jussu Marciani nupsit Olybrio, qui inter Senatores Romanos nobilissimus habebatur, & capta urbe Roma Constantinopolim se receperat. Post Maximum Avitus Romæ

Ανεμήθη, άλλας τε πολλὰς καὶ ἀναριθμήτως γυναικῶν παθῶν ἀφωσέντων.

Κεφ. Ζ.

Πεὶ τῆς ἀναρίθμητος ἑλληνιστικῆ καὶ ἀλάστοις ῥώμης καὶ περὶ ἑτέρον βασιλευσάντων ἀντιπρὸς.

Τούτων ἐν τοῖς ἐξώοις ἀσπίοντων, ἀναριθμήτως ῥώμην ἀσπίοντων, ἀναριθμήτως ἀνθρώπων μετὰ δὲ βαλεντινιανὸς τε τῶν ἰσπερῶν μερῶν βασιλεὺς, σὺν αὐτῷ τῷ ἡράκλειῳ, πρὸς τινῶν ἀετίῳ δορυφόρῳ, ἐπεβλήσθη καὶ τῆς ἐπίσης καὶ αὐτῶν ἀσπίοντων μετὰ τῶν δόχλων ἀφωσέντων, διότι τῶν μαξιμῶν γαμήνην βαλεντινιανὸς ὕβριος πρὸς βίας αὐτῆς συμφθαρεῖς. ὅστις ὁ μαξιμῶν τὴν διδοξίαν τὴν βαλεντινιανῆ γαμήνην συμπίσθη ἀνάγκη σοικίξει. ἡ δὲ γένεσις ἑρῶν καὶ πᾶσαν ἀτοπίαν ἐκότες τὸ πρῶτον λογισάμενη, καὶ πάντα κύβητον, τὸ δὲ λεγόμενον, ῥίπτην ἀρετισαμῆν, ὑπερῶν ἐς τὸν γαμήτην ἐπεπόνθη, καὶ ἐς τὴν ἐλευθερίαν ἐξυβρίσθη. διενή γυνὴ καὶ ἀδυσώπητος λύπης, σωφροσύνης ἀνιεχομένη, ἐξ αὐτῆν ἀφαιρέσθαι, καὶ μάστιγα παρ' ἐτὸν ἀνδρα ἐτυχεν δοσιπασα. καὶ τὴν λιβύν ἐκπέμπει, καὶ δῶρα πλεῖστα ἀποστέλλει δῶρα, τὸ, τε ἐνελπι καὶ τῶν ἐξῆς ὑποχομένη, πείθει γίγερικον ἐπανελθεῖν ἀδοκίμως τῆ ῥωμαίων ἐπικρατεῖα, πάντα ἐκπροσώσει ὑποχομένη ἔδη γελοῖος, ἡ ῥωμαίων ἀλίσκεια, ὃ ἡ γίγερικος οἶα βάρβαρος καὶ τὸν τρόπον ἀσαθῆς τε καὶ παλίμυθος, ἔδρα τῶν τὸ πρῶτον ἐφύλαξεν. ἀλλὰ τὴν πᾶσαν πνευπολήσας, πάντα τε ληίστα μῦθος, λαβῶν τὴν διδοξίαν σὺν καὶ ταῖς δύο θυγατέραςιν, ἐς τὴν πρῶτον ἐλασιν ποιεῖται καὶ τὴν λιβύν ἀπὸ τῶν ὡχρῶν καὶ τὴν μὲν πρὸς ἑτέραν Διδόξιας θυγατέρας διδοξίαν, ὡς ῥωμαίων συνάπτη τὸ οἰκίῳ παιδί τῷ πλακιδίῳ τῆν ἑτέραν, ἀλλὰ διδοξία τῆ μητρὶ σὺν θεραπεύσασιν ὑπέρον βασιλικῆς ἐς βυζάντιον ἐκπέμπει, μαρκιανὸν ἡμερέμῃ. ἐν τῇ γυναικὶ ἐς ὄργην, τὸ, τε τὴν ῥώμην ἐμπεπρήσας, τὸ, τε τὰς βασιλίδας ἐτῶ ἀφωσέντων ἢ μὲν ἐν πλακιδίῳ γάμοις ὁμιλεῖ καὶ δόσασιν μαρκιανῆς ἐλευθερίας ταύτην ἐβουλομένη. ὅς δὲ τῆσιν ἐπὶ τῆς γεροσίας ἐτύχανεν ὡς ἐπὶ ῥώμης ἀλούσης ἀνά τὴν κωνσταντινῶν ἀφικόμενος. μετὰ δὲ ἂν μαξιμῶν, βασιλεὺς ῥωμαίων ἀ-